[redacted]

І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA

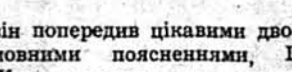
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 137. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 23-го ЛИПНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, JULY 23, 1974 No. 137. VOL. LXXXI.

Мистецькі імпрези, Відбиванковий турнір притягнули понад 2,000 гостей на Союзівку

Союзівка, Кергонксон., Н. Й. (зс). — Користаючи з чудової погоди, приманливих і вигідних улаштувань Союзівки та атракційної своєю різноманітністю програми, понад 2,000 гостей і вакаційників відвідали минулої суботи і неділі, 20-21 липня, цю оселю УНСоюзу, розкішно положену на схилі Кетскильських гір. Запишана літньою зеленню, осяяна сонцем, славна своїми культурно - розваговими програмами, спортовими удогідненнями і затишними відпочинковими алеями, Союзівка притягає старших і молодь, українців з бурхливих і перенаселених метрополітальних центрів і тих, що живуть в менших часто-густо ізольованих громадах. Минулий „вікенд" на Союзівці був чи не найкращим прикладом широкого розселення українців, але й заразом духового поєднання, що знаходить так яскравий вислів не тільки в спільній мові, але й в спільних зацікавленнях. Вже в суботу ранком відбиванкова площа коло павільйону „Веселка" була дослівно обложена глядачами, які приглядалися трійковому турнірові десятьох дружин, в складах яких змагалися чільні українські і неукраїнські волейболісти. Наступ гостей на Союзівку збільшувався з години на годину, досягаючи кульмінаційної точки під час суботньої концертово-розвагової програми, головною атракцією якої був виступ молодого піяніста - віртуоза Іринея Жука з Монтреалю. Цей справді талановитий мистець, з особливо тонким відчуттям настроїв публіки, підготував справді одушевляючу програму навіть для необізнаного з клясичною музикою слухача, і виконав її з такою ж вервою, збираючи оплески вщерть заповненої залі павільйону „Веселка". В першій частині програми, яку

Іриней Жук

він попередив цікавими двомовними поясненнями, І. Жук виконав: три етюди Шопена (опус 10); фантазію Ліста на українську народну пісню „Віють вітри"; та Ліста етюд Паганіні. В другій частині програми, піяніст одушевляв слухачів трьома „картинами" Мусоргського — променада, хатина Баби-Яги та київські ворота, добавляючи в наддатку ще й „картину" про невилуплені ціп'яток. Програму вечора, акцентуючи різноманітність, доповнив ансамбль Союзівки рецитаціями, піснями і прозірками в мистецькому монтажі до теми Лесі Українки „Сім струн". Відповідними введеннями з вибраних творів української поетеси, конферансьє вечора Аня Дидик давала тло для поодиноких точок, що їх вивели Оксана Борбич, Оленка Ганушевська, Ліда Лодинська, Леся Татомир, Оксана Тромза, Адріяна Палієнко, під акомпаньямент Богдана Ганушевського, Олександра Худолія, Романа Кизика та при допомозі звуково - світляних ефектів Юрка Дякова і Павла Палієнка — усі молоді студенти — працівники Союзівки.

Серед численних гостей,
(Закінчення на стор. 4-ій)

Польща відзначає 30-річчя комуністичного режиму

Варшава. — 21 липня у цілій Польщі почалося урочисте відзначування 30-річчя утворення польського комуністичного режиму, або інакше перетворення Польщі у совєтського сателіта. З цього приводу до Варшави прибув 19 липня генеральний секретар ЦК КПСС Л. І. Брежнєв, якого, як інформують, „тисячі ентузіястично вітали на аеропорті і на вулицях Варшави". В неділю 20 липня Брежнєв виступив з довгою промовою на спеціяльному засіданні польського парляменту. В понеділок 21 липня у Варшаві з нагоди святкувань була влаштувана велика військова парада. Святкування проходять в цілій країні під знаком „совєтсько-польської дружби".

Польська газета возвеличує Брежнєва

Варшава. — У зв'язку з оголошеним приїздом до Польщі генерального секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва, „Дзеннік людовий" з 15 липня підкреслює, що „зокрема сердечно ми будемо вітати на нашому празнику (30-річчя Польської Народної Республіки) генерального секретаря ЦК КПСС Л. І. Брежнєва. Ми вітатимемо його як одного з керівників, які приймали участь у звільненні південно-східних районів Польщі, як керівника совєтського народу — нашого великого сусіда і союзника, керівника країни, армія якої принесла нам визволення. Ми вітатимемо товариша Л. І. Брежнєва як представника країни, з якою нас в'яжуть зокрема близькі братні зв'язки союзу, дружби, які охоплюють всі ділянки співробітництва. Ми вітатимемо його як видатного керманича, достойного сучасної світової історії, керманича, який вніс такий великий і всесвітньо відомий вклад у випрацювання Програми миру і її здійснення. Весь польський народ глибоко поважає і признає велетенський особистий вклад товариша Л. І. Брежнєва у справу мирного формування сучасности і майбутнього, у процес міжнародної розрядки напруження, у створення у світі відносин безпеки і співробітництва, основаних на ленінських принципах, його ролю як генерального секретаря у поширенні братніх польсько-совєтських відносин".

Л. Брежнєв прибув до Польщі 19 липня.

Підданна декларація члена польського Політбюра

Москва. — На сторінках „Правди" з 16 липня появилась довша стаття Яна Шидляка, члена Політбюро і секретаря ЦК Польської об'єднаної Робітничої Партії, про „Людину соціялістичної Польщі". Стаття ця написана для відзначення 30-річчя утворення Польської Народної Республіки, тобто, встановлення в Польщі просовєтського комуністичного режиму. Ян Шидляк підкреслює у свої статті, що соціялістична Польща йде шляхом, визначеним Совєтським Союзом, бо, мовляв, „сьогодні — в умовах переходу до вищої фази соціялістичного будівництва — ми бачимо особливо ясно, що ці закономірності, а також цілі, випрацьовані КПСС на нинішньому етапі розвитку Совєтського Союзу, є глибоко спільними для країн нашої співдружности". Говорячи про „нову польську людину" і про „нову Польщу", Ян Шидляк пише: „поляк наших днів — це патріот та інтернаціоналіст... Польща — вірний друг першої держави соціялізму — Великого Совєтського Союзу, в якого ми черпаємо безцінний досвід і натхнення, що полягає у новаторській діяльності, у досягненнях партії Леніна, благодатно помножених совєтським народом на шляху здійснювання подивугідної програми XXIУ з'їзду КПСС".

Ріст італійської комуністичної партії

Рим. — Газета „Уніта" з 14 липня інформує про плян відбути XIУ з'їзд італійської Компартії. Згідно з проєктом, такий з'їзд повинен відбутися в січні 1975 року. У зв'язку з недалеким з'їздом в Італії ведеться кампанія за збільшення членів партії. За даними газети „Уніта" тільки за останні три тижні вступили в Компартію 4,400 нових членів. Від початку цього року прийнято в члени 125 тисяч осіб. Італійська Компартія під сучасну пору начислює 1.637,576 членів, які одержали парткнвитки 1974 року. Як відомо, в Італії обмін партквитками відбувається кожного року Порівнано з 1973 роком, партія збільшилась на 33,365 осіб.

ТУРЕЧЧИНА І ГРЕЦІЯ ПОГОДИЛИСЯ НА ПЕРЕМИР'Я НА КИПРІ

Вашингтон. — Згідно з офіційним повідомленням американського Уряду, уряди Туреччини і Греції погодилися припинити збройні дії на Кипрі в понеділок 22 липня о годині 2 по полудні місцевого часу (год. 10 ранку Нюйоркського часу). Турецько-грецьке погодження наступило у висліді інтенсивних заходів Державного секретаріяту ЗСА в Атенах та Анкарі. Амбасадор Роберт МекКлоскей у деклярації від імени американського Уряду заявив, що „Греція та Туреччина погодилися на перемир'я відповідно до резолюції Ради Безпеки з суботи 20 липня". Переговори в справі замирення на Кипрі вів безпосередньо з урядами Греції і Туреччини державний підсекретар Джозеф Сіско, а крім того сам державний секретар Генрі Кіссінджер був у постійному контракті з прем'єр-міністром Туреччини Булентом Есевітом, грецьким прем'єр-міністром Адамантіосом Андроутсопулюсом, міністром закордонних справ Великобританії Джеймсом Каллаганом. Президент Ніксон заявив, що замирення на Кипрі вдалося досягнути у висліді активної ролі З'єднаних Стейтів.

Інвазія Турецької армії на Кипр

Криза на Кипрі заіснувала з хвилиною, коли турецький уряд, не зважаючи на цілком інакші запевнювання, рішився на збройну інвазію на Кипр, мотивуючи таку акцію конечністю „охоронити життя турецького населення на Кипрі". У повідомленні про започатковану інвазію увечорі 19 липня прем'єр-міністер Есевіт заявив, що йдеться тільки про „поліційну акцію", а не про окупацію Кипру. Мета заходів Туреччини — привернути там до влади „легітимний уряд" архиєпископа Макаріоса і забезпечити безпеку кипрських турків.

Турецькі військові частини висадились в районі порту Киринеї, а парашутні відділи зробили десант в турецькій частині Нікозії. Одночасно турецьке літунство почало бомбардувати зосередження частини кипрської Національної ґвардії та Нікозію і інші пункти на Кипрі. Не зважаючи, однак, на перевагу у числі вояків та виряді, турецький десант на Кипрі не мав надто великих успіхів, натрапивши на рішучий спротив Національної ґвардії під проводом грецьких старшин. У відповідь на турецьку інванзію на Кипр Греція проголосила мобілізацію і почала зосереджувати свої війська на кордоні з Туреччиною в Европі. В той сам час грецькі воєнні кораблі заатакували турецький десант, намагаючись доставити на Кипр амуніцію і зброю. Згідно з турецькими повідомленнями, турецькі кораблі і літунство ударемнили намагання грецької фльоти і закріпили за собою повну контролю над встановленим мостовим причілком на Кипрі в районі Киринеї та над коридором від цього причілка до столиці Нікозії.

В районі Кипру находяться кораблі американської Сьомої фльоти, яких завданням є перевести евакуацію американців з острова у випадку погіршення ситуації. У бойовому поготівлі находяться також парашутні совєтські частини і совєтські воєнні кораблі. Совєтський уряд позитивно поставився до турецької інвазії на Кипр, засудивши вже раніше збройний переворот і усунення президента Макаріоса. Упродовж суботи і неділі 20 і 21 липня з Нікозії та інших місцевостей Кипру британські військові частини евакували більшість туристів та цих іноземців, які проживають на Кипрі.

Ізраїль не переговорюватиме з палестинським Визвольним Фронтом

Тель Авів. — Ізраїльський кабінет на своєму засіданні 21 липня перевів основну дискусію над поточною зовнішньополітичною ситуацією і виніс ряд постанов дальшої політики Ізраїля у відношенні до арабських держав. У комунікаті про це засідання стверджується, що Ізраїль буде намагатися „досягнути мирної угоди з арабськими державами зі збереженням обороноздатних кордонів і без ніяких передумов". Ізраїль не переговорюватиме з палестинськими арабами і Палестинським Визвольним Фронтом, вважаючи, що „мир можна буде досягнути на базі існування тільки двох незалежних держав, — Ізраїля з об'єднаним Єрусалимом як його столицею і Йорданською - Палестинської Арабської держави на схід від Ізраїля у кордонах, що будуть визначені на основі переговорів між Ізраїлем і Йорданією".

Об'єднання Українських Жінок у Великій Британії виступає в обороні Валентина Мороза

Лондон. — З обуренням читаємо про нелюдські умово у в'язницях та концтаборах, де кагебісти застосовують різні модерні хемічні методи, щоб зламати волю людини — читаємо у статті-зверненні Олександри Марків, поміщеної на сторінці Об'єднання Українських Жінок Англії, друкованої в газеті „Українська Думка". Ті, що сидять за дротами, пише п-ні Марків, не сміють почуватися осамітнені. Ми, українські жінки у вільному світі, повинні більше як дотепер включитися в акції нашої спільноти для оборони переслідуваних українських політичних в'язнів. Ми мусимо підносити наш голос на різних міжнародних форумах та обороняти своїх посестер та побратимів всілякими доступними нам методами".

У статті в дальшому розповідається про переведені і заплянувані акції, що їх Об'єднання Українських Жінок в Англії переводить чи переводитиме в майбутньому. Наприклад, 7-го березня ц. р. жінки перевели пікетування совєтської амбасади в Лондоні і з допомогою Лондонського гуртка ОУЖ і молоді „облога" амбасади була відмічена англійською пресою з підчеркненням мети демонстрації. Під час пікетування жінки роздали тисячі летючок в англійській мові, а окремо вислано листи зі списками українських жінок, арештованих, засуджених і засланих в концтабори в 1972-73 рр. До Британської Ліги Оборони Свободи, СіБіСі, англійських жіночих організацій преси та на всі можливі адреси англійських установ і чужих посольств.

Канадська преса широко інформує про акцію в обороні Валентина Мороза

Торонто. — Англомовна і франкомовна преса Канади присвячує багато місця інформаціям про акцію Комітету Оборони Валентина Мороза, а зокрема голодівці групи українців і протестом під совєтською амбасадою в Оттаві. Оттавська газета „Сітізен" з 2 липня опублікувала допис про „Протест проти засуду совєтського письменника". До допису є додане фото з протестної акції перед совєтською амбасадою і символічною тюрмою з портретом В. Мороза за ґратами. Демонстранти несуть великий транспарант з написом „Свобода для Мороза".

Газета „Торонто Сан" з 16 липня поінформувала про роздавання Лідою Гірною, однією з групи, яка проводить протестну голодівку, листівок перед совєтською амбасадою з доданим фото і фотом транспаренту. З тією ж датою газета „Глоб енд Мейл" з Торонта видрукувала ілюстрований допис з фотографією демонстрації під совєтською амбасадою під заголовком „За підтримку для українського письменника". Знову ж „Торонто Сан" з 19 липня опублікував статтю Пітера Клога „Канадський протест проти ув'язнення українського письменника поширюється". Автор відзначує у дописі, що „протестна акція у підтримку Валентина Мороза, українського письменника ув'язненого у СССР за здогадну протисовєтську агітацію, набирає в Канаді розмаху". Він пише про акцію в Оттаві, Вінніпезі, Монтреалі і Ванкувері, а також Торонті, де як він відзначає, „приміщується Світовий Конгрес Вільних Українців". Далі в статті є докладніші інформації про В. Мороза та інформація, що „протестуючі намагаються мати зустріч з прем'єр-міністром Трудо та міністром закордонних справ Мічелом Шарпом".

ЦЬОГО ТИЖНЯ ЮРИДИЧНА КОМІСІЯ РІШАТИМЕ СПРАВУ ОБВИНУВАЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА

Вашингтон. — Цього тижня Юридична комісія Палати Репрезентантів на публічних засіданнях дискутуватиме чи рекомендувати, щоб ціла Палата формально поставила в стан обвинувачення („імпіч") президента Ніксона. Минулої п'ятниці, 19 липня, Джон Дор, головний адвокат демократичної більшости в цій Комісії, та Альберт Дженнер, тодішній головний адвокат республіканської меншости, закликали членів Комісії голосувати за за таким формальним обвинуваченням. Сподіваються, що Юридична комісія видасть своє рішення до кінця цього тижня. Між іншим, в неділю, 21-го липня, Альберт Дженнер був усунений з посту головного адвоката республіканської меншости, а його місце зайняв його асистент Сем Ґеррісон. Республіканські члени Комісії повідомили, що становище Дженнера відносно „імпічменту" було неспівзвучне з його постом адвоката республіканської меншости й тому він був усунений.

Якщо Юридична комісія проголосує, що є підстави на формальне обвинувачення Президента, то справа буде передана цілій Палаті Репрезентантів. Якщо Палата також проголосує формальне обвинувачення, то справу судитиме Сенат, який єдиний має право рішати, чи президент ЗСА провинився.

Минулої п'ятниці адвокат Дор представив Юридичній комісії 29 можливих оскаржень проти президента Ніксона та передав також підсумки цілого слідства, переведеного Комісією. Президентові, наприклад, закидається, що він старався перешкодити судочинству у Вотерґейтській та споріднених справах, що надуживав свої повновласті у відносинах із федеральними аґенціями, що виявляв зневагу до Конгресу та судів, коли відмовлявся підчинитися їхнім формальним викликам, та що не виконував конституційного обов'язку, який вимагає, щоб президент ЗСА дбав, щоб всі

(Продовження на стр. 4-ій.)

Заповідається побудова пам'ятника Шевченкові в Параґваї

Буенос Айрес, (М.Д.). — Уряд міста Енкарнасіон, яке є столицею параґвайської провінції Ітапуа, запроєктував в своїй центральній дільниці влаштувать площу з назвою Україна. В тій цілі призначено відповідну площу розмірами 40 метрів ширини і 70 довжини, де вже ведуться праці, щоб прикрасити квітками та деревами як рівнож заінсталювати відповідне освітлення.

Українська громада Енкарнасіону носиться з намірами поставити на тій площі пам'ятник Тарасові Шевченкові і в тих цілях вже започатковано відповідні заходи, нав'язуючи контакт з Українською Центральною Репрезентацією в Буенос Айресі, яка мала б допомогти українцям в Енкарнасіоні розв'язати справу з побудовою чергового пам'ятника нашому безсмертному Кобзареві.

Місто Енкарнасіон положене на побережжі ріки Парана, яка є природньою границею між Параґваєм а Арґентиною і на її протилежному березі находиться місто Посадас, що є столицею провінції Місіонес, яке являється колискою українського поселення в Арґентині.

ГАННУ КОЛЕСНИК ЗАПРОШУЮТЬ ДО АРҐЕНТИНИ

Буенос Айрес (М. Д.). — Українська Центральна Репрезентація в Арґентині робить заходи, щоб запросити на гостинний виступ до Буенос Айресу відому солістку Київської Опери меццо - сопрано Ганну Колесник, що недавно закінчила дуже успішне концертове турне по головніших у к р а їнських скупченнях ЗСАмерики та Канади.

У 80-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

ЮВІЛЕЙНА ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС

МЕТА ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ	6,000
ДОСІ ПРИЄДНАНО НОВИХ ЧЛЕНІВ	2,564
ДО ОСЯГНЕННЯ МЕТИ ЩЕ ПОТРІБНО	3,436

Впродовж перших трьох тижнів липня одержала Головна Канцелярія 67 аплікацій нових членів. Серед них по дві і більше аплікацій надіслали наступні організатори, делеґати і секретарі Відділів:

Роман Татарський (В. 94) — 4 аплікації нових членів, Петро Щерба (В. 173) — 4, Петро Кірик (В. 475) — 4, Михайло Савків (В. 57) — 3, Іван Чопко (В. 271) — 3, Роман Припхан (В. 399) — 3, Богдан Вовчик (В. 35) — 2, Петро Головачук (В. 42) —2, Андрій Іванюк (В. 118) — 2, Йосиф Ярема (В. 372) — 2, Володимир Гетьманський (В. 374), — 2, Данило Пищ (В. 458)—2, та по одній аплікації 34 секретарі, делеґати й організатори.

МАРІЯ І MARIA

Репортаж із житлового дому

Написав Леонід Полтава

3

Ще в 1968 р. при 9-й вулиці в Ню Йорку важко було пройти, не зайшовши до „Книгоспілки", що дала нам за океаном прекрасні видання Т. Шевченка, І. Франка й ін. Потім прийшли старші літа, і проф. Іван Крилов та відомий ще в Україні завзятий і послідовний український кооператор і книгоспілчанин п. Олександер Балинський були змушені залишити улюблену працю.

Тепер на третьому поверсі будинку „Полус Гук" п. Балинський із дружиною, хворою, майже спаралізованою, займають комбіновану велику кімнату з окремою спальнею, кухнею, лазничкою. Тут їх радо відвідує син із родиною, інженер - компюторист Юрій Балинський, а батько відвідує сина. Тут нарешті — після непевного району при 40-й вул. у Брукліні, життя унормувалось, хоча переїхали вони до Джерзі Сити тільки в червні 1974 року.

П. Балинський говорить (фонозапис):

— У всяких нових будівлях є, звичайно, деякі недоліки. Я свідомий цього, бо ще на Україні, в кооперації, мені доводилося мати багато справ із будівництвом. Мусять бути спершу якісь недоліки. Але тут якраз тих недоліків так мало, в цім домі, що найдалі за рік тут буде чудово. У нас не працює давінок при дверях, і в деяких інших помешканнях те ж саме. І вже директор Білик повідомив, що пришлють механіка... О, це цілком щось інше, ніж було на Брукліні, де й дім був гарний, і дільниця непогана, але син приїздив з-поза Ню Йорку вставляти вікна та ремонтувати, бо ніхто там за дім не дбав... крім того, я не сподівався, що у великому домі, заселеному людьми

Родина Креенсії Подійльо; за вікном — Джерзі Сити й далі статуя „Свободи".

різних країн, буде такий спокій, лад і тиша. Лише раз десь справляли новосілля, то було гучне порторіканське свято — а хіба наше свято яке, не голосне? А так — у домі лад і спокій, матері пильнують дітей, всюди чисто, акуратно.

— Яка ваша думка про заселення дому?

— Я вважаю, що українці зле роблять самі для себе, не заселюючи достатньо цього будинку. Я чув, що Український Народний Союз, якому ми завдячуємо цей будинок, є головним спонзором будови. Отже, українці мають право на те, щоб більшість наших людей була в цім будинку. А тут, знаєте, якраз дало себе знати оте кляте українське „е, якби чого не трапилось!"

П. Балинський спересердя закурив цигарку - самокрутку, із спеціяльного тютюну, і з тієї досади гріхом було б

(Закінчення на стор. 4-ій)

Знахідка в кургані на Запоріжжі

Київ. — „Радянська Україна" з 14 липня повідомила, що у селі Златополі Василівського району виявлено поховання багатої скитянки та її служниці. „На Запоріжжі майже десять тисяч скитських курганів, — пише газета. Чимало з них, розкопаних археологами, вже розкрили багато таємниць сивої давнини. Нині археологи розкопали курган у селі Златополі Василівського району на трасі будівництва Північно-Рогачицької зрошувальної системи. Тут виявили поховання знатної молодої скитянки та її служниці, яке належить до IУ сторіччя до нашої ери. В ньому великий жбан грецького виробництва, бронзові люстерка, наконечники для стріл, сережки, намисто з кольорових камінців тощо. Тут і золоті вироби — пластинки із зображенням лева, що задирає лань, дивної тропічної рослини.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Важлива праця Радіо „Свободи"

Радіо „Свобода" вступило у 21-ий рік своєї праці на відтинку радіових передач до СССР, в тому в Україну. Почавши з 1953 року, Радіо „Свобода" пересилає передачі мовами народівСССР, наголошуючи культурну та історичну проблематику та об'єктивну інформацію, тобто якраз все це, чого позбавлені народи СССР. В рямках „Свободи" діє Українська служба, яка кожного дня передає в Україну протягом 15 годин передачі українською мовою. Україномовні програми включають 15-20-хвилинні огляди подій і преси що їх опрацьовують українські редактори Радіо „Свободи". Кожного дня є т. зв. „Український журнал", що має українську політичну історичну, культурну і економічну тематику.

Особливо важливу функцію виконує Радіо „Свобода", пересилаючи в Україну тексти української самвидавної літератури, писаної українськими авторами в Україні, поширювання якої в Україні натрапляє на великі труднощі. З допомогою Радіо „Свобода" ці матеріяли стають доступні для широких кіл українського населення. Таким чином були передані в Україну писання Вячеслава Чорновола „Лихо з розуму", Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація?" та твори інших авторів.

Незалежно від того Радіо „Свобода" постійно і систематично інформує про життя української громади в З'єднаних Стейтах Америки, про різні події, імпрези. З цією метою кореспонденти Української секції переводять інтерв'ю з українськими діячами в ЗСА, передаючи відтак ці інтерв'ю в Україну. Недавно, наприклад, Радіо „Свобода" інформувало про велику українську маніфестацію у Вашингтоні, передаючи одночасно інтерв'ю з організаторами цієї імпрези. На початку липня з Мюнхену передавано виступ хорового ансамблю Української Католицької Церкви св. Миколая в Чикаго „Верховина". Ансамбль складався з 120 осіб, а його поїздку до Европи допоміг влаштувати великий прихильник Радіо „Свободи" сенатор Чарлс Персі.

Праця Радіо „Свобода" заслуговує на всебічну підтримку і тому треба вітати поновні заходи сенатора Чарлса Персі на форумі Конгресу, щоб забезпечити Радіо „Свобода" потрібними фондами. Новий законопроєкт в цій справі передбачає поширення радіопередач литовською мовою, що у ще більшій мірі підвищить ролю Радіо „Свобода" у його інформаційній діяльності на відтинку СССР, уряд якого продовжує протиставитися „вільному обмінові ідей та людей",намагаючись не допускати до проникання об'єктивної і правдивої інформації на територію під його тотальною контролею.

Вакаційна Америка

Що діється в Америці, що робить і що думає нарід під час вакацій? Інтересну характеристику вакаційної Америки подав відомий журнал „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" у своїм виданні на 22-го липня ц. р. ,базуючись на спостереженнях та інформаціях своїх представництв та своїх кореспондентів в усіх частинах країни.

Про те, що діється в Америці, довідуємось із щоденних повідомлень в пресі, радіо і телебаченні. Про те, преса та інші засоби масової інформації подають „новини", пишуть і говорять про надзвичайне. Натомість, такі події, як завалені автомобілями шляхи в гори, над море, озера чи ріки, над якими люди проводять свої вакації і кінцевотижневі відпочинки, як і переповнені в тих місцях готелі є звичайними подіями, на які не звертається уваги, але які тим не менше мають свою вимову. Вони свідчать, що мимо інфляції та всіляких коливань в екномiці добробут населення не зменшився та що люди не очікують якоїсь „чорної години", на яку треба б було додатково ощаджувати.

Коли мова про настрої і розмови, вони досить далекі від того, що заповняє сторінки преси. Наприклад, Вотергейтська афера та можливість поставлення в стан обвинувачення президента Ніксона за причетність до неї не тільки перестала бути „темою дня" в розмовах, але навпаки, щораз менше цікавить людей та щораз більше скучна.

Не багато цікавлять вакаційний нарід і події в міжнародній політиці. Навіть відвідини президента Ніксона в Москві та вершинні розмови із совєтськими верховодами не мали більшого відгомону в розмовах. Люди найчастіше запитували: „Що дали ми і що пообіцяли цим разом?"

Ще найчастішою темою розмов — інформують кореспонденти — крім звичайної „годинки для ближнього", є гроші. Не турбота, що їх немає, але що з ними зробити і що з ними буде.

Микола Чубатий

Майбутність української еміграції та майбутність Української Церкви

Живемо в часі, коли на землях України йде намагання червоного російського шовінізму злити всі народи СССР, між ними найбільший український народ — в одну цілість з російським народом. Не є тут суттєвим, чи цей „новий" народ на базі „злиття націй" буде називатися московським, російським чи совєтським. На ділі це є валуївщина з перед сто років, і якщо вона закінчилася соромною невдачею, то тільки тому, що цей плян зустрівся з солідарним спротивом на всіх землях України.

Нині до боротьби з червоною валуївщиною на допомогу поневоленим братам стає поза батьківщиною кілька-мільйонова еміграція, зорганізована передусім у дві могутні сили — дві історичні Церкви: Українську Католицьку та Українську Православну. Вони стоять поза засягом червоної Москви і, хоч релігійно протиставні, вони національно об'єднані і дбають за свою конструктивну силу з позиції всенаціонального інтересу. Нині займуся тільки Українською Католицькою Церквою. Дотепер вона була найсильнішою опорою української солідарности, хоч тепер бореться і за свою індивідуальність.

Понад сто літ народного проводу за океаном

Понад сто років тому почали напливати за океан до ЗСА і Канади українські переселенці зі Західньої та Карпатської України, шукаючи поправи свого економічного положення, але першою справою, яка їх інтересувала на цій землі, було створити для себе осередок релігійного життя, церковцю а скоро парохійку. Цю потребу розумів вже львівський митрополит Сильвестер Сембратович, а понадто — митрополит Андрій Шептицький, і завдяки їх розумінню за океан скоро стали приїздити священики ідеалісти, організатори не тільки релігійно-церковного, але також всенаціонального життя. Рівночасно майже прибули за океан і русини-українці з Карпатської Руси - України, одначе не находили вони такої церковної опіки від своїх єпископів, як переселенці зі Західньої України, тому вони гуртувалися в тих самих церковних громадах, що і галичани, доки не зорієнтувалася ворожа українському народові мадярська влада та не почала вводити распрю поміж братів тієї самої церкви та національности. Це їм удалося, бо нині ми маємо дві церковні організації з вірних того самого народу. Коли нині наші великі всенаціональні установи обходять століття свого існування, а ювілейних дат доживають теж такі між ними як УНС та „Свобода", то це можливе тільки тому, що їх народження пов'язане з нашим церковно-національним рухом за океаном.

Перші церковні трудноці українців-католиків за морем

Походили вони з боку місцевої римо-католицької ерархії, що приймала вірних всіх обрядів, які враз зі своїми виховниками повинні були їй підлягати. Завдяки великим зусиллям митрополита Шептицького та прихильності папи Пія X удалося ці посягання відкинути, й українці дістали свого першого владику Сотера Ортинського 1907 р. Був він єпископом для всіх українців католиків з Галичини та Закарпаття. По невадійній його смерті 1916 в самім розгарі світової війни, коли протектор церковного життя американських українців католиків, Митрополит, був ув'язнений в Росії, єпископський престіл Сотера Ортинського був необсаджений 8 літ до 1924. За цей час мадярони-священики, підпирані мадярською владою, розбили єдність Української Католицької Церкви в ЗСА та подбали в Римі, щоб для карпатських русинів дати окремого єпископа - мадярона, що й сталося в 1924 році. Новий філядельфійський єпископ (згодом архиєпископ) Константин Богачевський був церковним зверхником вже тільки для українців з Галичини.

Наплив політичної еміграції за океан до ЗСА та Канади по Першій та по Другій світовій війні зробив з Української Католицької Церкви в Америці могутню національну силу, що нині змагається за свою повну самоуправу, себто, за помісність Української Католицької Церкви з патріярхальним устроєм, до чого повноправну канонічну підставу дав їй Другий Ватиканський Собор 1965 р.

Нам слід знати наше право в Католицькій Церкві та за ним стояти одним сильним муром, бо право Церкви за нами

За наше право до самоуправи в Католицькій Церкві ми змагаємося вже 10 літ, та все ще таки ми не осягнули того, що нам належиться.

Що ж нам належиться?: 1) Ми всі українці католики по цілім світі становимо одну саморядну церковну одиницю під Апостольським вченням Папи Римського, голови Церкви; 2) Поза вченням в справах віри і християнського життя увесь заряд УКЦеркви спочиває в руках Синоду Владик під проводом Верховного Архиєпископа та Київсько-Галицького Митрополита; 3) Зверхник УКЦеркви має усі права патріярха Католицької Церкви тільки без патріяршого титулу; 4) Синод Української Католицької Церкви має право визначувати та висвячувати єпископів по всьому світі; 5) Має право творити нові епархії для вірних обряду УКЦеркви; 6) Ніяка церковна влада неприналежна до Синоду Української Католицької Церкви не має права вмішуватися до заряду УКЦеркви , зокрема так звана Конгреґація для Східніх Церков, яка до II-го Ватиканського Собору мала адміністраційну владу над УКЦерквою; 7) Всі Владики Української Католицької Церкви обов'язані у церковних справах слухати зарядженъ Верховного Архиєпископа, Голови УКЦеркви та вибирати його наслідника на випадок смерти його, як голови Синоду; 8) Духовні світського та монашого стану зобов'язані підлягати владі єпископів своєї епархії; 9) Миряни зобов'язані льояльно співпрацювати зі своєю духовною владою згідно з постановою II-го Ватиканського Собору про Мирян. Миряни не зобов'язані слухати духовних, які не коряться льояльно своїй вищій церковній владі.

Це є основні відомості, які нині треба знати українцеві католикові, синові шляхетної Церкви, бо Церкви Мучеників за Христову віру.

Зі справою помісности Української Католицької Церкви стисло пов'язана майбутність Карпато-руської Католицької Церкви. Декрет II-го Ватиканського Собору про Східні Церкви виразно говорить, що підставою єдности поодиноких східніх церков є спільність їх обряду. Обидві наші Церкви обабіч Карпат все мали й нині мають той самий Візантійсько-Руський, себто Київсько-Руський обряд названий від середньовічної Київської русько-української держави.

Обидві Церкви роз'єднала праця ворогів, а тепер усіма силами роз'єднує Східня Конгреґація. В латинській мові обидва обряди мають назву „Рітус Рутенс"). Все ж таки появляються вже нині нахили до об'єднання, що може статися тільки доброю волею ієрархій, духовенства та вірних обох Церков. Маймо надію, що до такого об'єднання в недалекій майбутності прийде.

Р. Ільницький

ШЛЯХИ ЛІКВІДАЦІЇ СОВЄТСЬКОГО РЕЖИМУ В УКРАЇНІ

II

Під кінець треба зробити ще кілька завваг про „техніку", або „механіку", за якою відбувається еволюція в СССР.

Противники еволюційних метод боротьби дуже часто покликуються на те, що тоталітарні режими не міняються, не еволюціонують (а тому, мовляв, нема сенсу надіятись на еволюцію. Мені здається, що в цьому між нами нема різнoмови. Так, це правда, що тоталітарні режими не міняються, але є правдою й те, що вони відступають перед натиском своїх внутрішніх і зовнішніх противників (а це, по суті, дає майже ті самі ефекти, що й еволюція. Нинішні уступки режиму в ділянці правосуддя і на полі національної політики мають, безперечно тактичний характер. Їх наявність не означає, що режим змінив свою природу. Ні, він, як був, так і залишився тоталітарним. Але тут є одне велике „але", якого часто не помічає невправне око. Його найкраще вияснити на конкретнім прикладі.

Як відомо, царська Росія була диктатурою бюрократії. Вона не правила державою сама, але обростала грубою верствою інтеліґенції, яка допомагала їй в управлінні на місцях і в центрі. І от у другій половині 19-го сторіччя, це інтеліґентське нашарування довкола державного апарату почало мінятися, почало виявляти незадоволення із існуючих порядків. Почався натиск на царську пануючу бюрократію, на її тверде ядро. Провідна російська інтеліґенція вимагала реформ і заведення конституції. В такій атмосфері відбувалась революція 1905-6 років із страйками і барикадами селянських і робітничих мас. Ліберальна інтеліґенція, що в принципі не відкидала монархістичного устрою, скориставшись заворушеннями, примусила царя демократизувати лад. Так прийшло до скликання першого парляменту в монархістичній Росії, до створення Думи. А коли в 1917 році, в місяці березні, почались масові демонстрації на вулицях Петрограду, знов же ніхто інший, а монархістична ліберальна інтеліґенція надала їм політичного змислу, примусила царя резиґнувати з трону та від імені Думи створила перший в історії російського народу демократичний уряд.

Як бачимо, царський диктаторський режим не мінявся, але це його не врятувало, не зберегло його цілим тому, що він був примушений робити відступи на різних ділянках (сподіваючись колись перейти до протинаступу), що в решті-решт довело його до падіння. Чинником, який змушував його до оборонної тактики і до відступів, був другий загін державного апарату, була провідна російська інтеліґенція, яка змінила свої погляди і примусила до змін своє оточення. Без неї, без її напору на тверде ядро державної машини, не було б ані Думи, ані успішної березневої революції 1917 року.

На тлі наведеного прикладу насувається ще одне питання: як назвати цю ролю царської, монархістичної, але ліберальної інтеліґенції? Революцією чи еволюцією? Вже самі ці запити дають відповідь на проблему, яка тривожить сучасну українську політичну думку. Вона така: як тоді, так і тепер не можна поставити точної межі розподілу між революцією і еволюцією. Один процес входить в другий, один виручає другий. Врешті-решт нема революції без еволюції, і тільки у вийняткових випадках еволюція не закінчується революцією.

Подібні до згаданих процеси проходять тепер в СССР. Режим борониться перед реформами, так, як боронився царський. Але перше наверстування довкола сучасного твердого ядра пануючої бюрократії, яким є технологічна і гуманістична інтеліґенція, починає бунтуватись. З її рядів виходять Сахарови, Солженіцини, Дзюби, Морози, Чорноволи і вимагають реформ, хоч в принципі і не виступають проти доктрини марксизму - ленінізму, (так, як царська інтеліґенція не виступала проти монархізму). Вони тільки хочуть пануючу політичну практику демократизувати, гуманізувати і пристосувати до конституції СССР і до теоретичного марксизму. Нині вже не може бути сумніву в тому, що тверде ядро режиму буде відступати під цим натиском, буде робити концесії то на одному, то на другому відтинках, а про кінцевий вислід цих політичних зударів рішатиме головним чином те, чи теперішній дисидентський рух набере масового характеру бодай серед провідної інтеліґенції, чи він буде розбитий вже тепер, в малих групах. Якщо він пошириться в масах, то режим мусить піти на концесії, які будуть щораз то частіші, життя ставатиме легше, а умовини боротьби будуть кращі. А під кінець цього процесу провідне тверде ядро партійної бюрократії, залишаючись незмін-

(Закінчення на стор. 3-ій)

О. Кузьмович

„Намалюй мені ніч . . ."

Скільки прегарних літніх вечорів на „Союзівці" чи інших літніх оселях нагадують ці слова популярної свого часу романтичної пісеньки. Скільки молодих людей співало її своїм „вибраним". Здається, що пісня залишиться все зв'язана з літніми ночами, зоряним небом та романтичними переживаннями .

На жаль, для багатьох це вже лише спомин давноминулого. Сьогодні ці замріяні колись молоді люди подивляють зоряні, літні ночі лише прихапцем, відвідуючи дітей по таборах, викидаючи як останній денний обов'язок сміття на подвір'я чи заколихуючи наймолодших дітей на руках. Ось так зміняються з роками переживання і настрої, зміняється спосіб вакацій. Романтичні зустрічі, поїздки на забави, довгі години біля ватри заступають прозаїчні родинні обов'язки, вигідна кімната і короткий відпочинок від заробіткової праці.

Не зміняється однак ні трохи краса природи, яку так важко завважити протягом року у великому місті, не зміняється зелень гір, така чітка без випарів авт і фабрик, не зміняється журчання гірської річки та нічне небо з тисячами зірок. І цю красу природи ми, мешканці великих міст, усі особливо відчуваємо та не можемо нею налюбуватися. Так хочеться її затримати у пам'яті назавжди, любуватися нею ще довго після повороту з вакацій. То ж стукочуть фотографічні апарати, шумить фільмова стрічка де тільки з'являться „вакаціонери". Однак ці літні знімки звичайно не мають довгого життя — вони зникають у шухлядах, невліплені у альбоми (бо де найти у щоденному русі час на таку працю?), а родинні фільми після одного-двох висвітлень навіть для „акторів" стають нецікаві. Що ж залишається? Захоплюватися красою і заховати її для себе глибоко в душі?

Здається, що ми, матері, не були ніколи настільки самолюбними. Не є ми ними і в часі вакацій — найкращої пори року, повної естетичних переживань.

Літо — це єдиний час, коли ми маємо своїх дітей біля себе, коли вони не спішаться до школи, на лекції, сходини, коли вони відпочивають, граються чи таборують. У цих місяцях ми маємо можливість пізнавати їх краще, працювати над їхнім характером, звертати їхню увагу на всі гарні прояви життя, на дружбу, чесну гру, добру книжку, красу слова і красу довкілля.

Правда — не завжди хочеться нам це робити. Це ж наші вакації також! На скільки легше, сидячи на камені в річці, біля басейну чи на гарячому піску „української пляжі", розмовляти зі знайомими про неприсутніх знайомих, критикувати чужих дітей, вичислювати недотягнення наших молодечих організацій чи дискутувати про завдання УККА..

Але, посвячувати послідовно 2-3 години денно своїм дітям, видається часом у літньому закутку понад сили, а передусім понад бажання як матерів, так і дітей. Не легко теж ще і в часі літньому закутку понад сили, „прикрою" мамою, що каже говорити по українському, наганяє до книжки, що вимагає щось конструктивного. Тому треба нам старатися лучити гарне з корисним, обов'язок з приємністю.

Українські діти поголовно здібні та мистецько успосіблені — треба їх лише належно повести та заохотити. Про їхню музичну талановитість читаємо багато у часописних звідомленнях впродовж шкільного року, але літні вакації можуть дати знаменитий поштовх і можливість до інших мистецьких виявів нашої молоді, — а це рисунку та малярства. Не конечно краса довкілля мусить бути зафіксована на фотографічній плівці — даймо нашим дітям у руки олівець чи фарби та заохотімо їх перелити свої зорові враження на папір, з особистою закраскою, якої не може дати найкращий фотографічний апарат. А що діти люблять похвалу та признання, запропонуймо їм вдалі малярські почини переслати на виставку мистецької творчости молоді, що її щорічно влаштовує восени 64-ий Відділ Союзу Українок в Ню Йорку.

Ось і корисне зайняття на літній час — збудити у дітей бажання своїми руками передати красу довкілля. Може якраз серед цих наймолодших адептів мистецтва найдеться новий Гніздовський чи друга Галина Мазепа?

Отже, як Ваші „потіхи" будуть подивляти тисячі зір на літньому небі, запропонуйте їм „намалювати для мами ніч". Вона напевно буде інакша, як говориться про неї у сентиментальній пісеньці — але чи либонь не найкраща для гордої мами!

Лука Луців

БОГДАН КРАВЦІВ – ПОЕТ

2

Петров звернув увагу на „характерний словник" Б Кравцева: „блим, змарга, звага, зрив, обмар, мла"... Критик пише, що „поет прикорочує слова. Він виявляє тенденцію... до відродження слів-основ, слів — позбавлених будь-яких наростків. Він опервіснює слова, повертає українській мові її початкову простоту. Односкладові слова ваблять поета". Характеристика поетової мови В. Петровим з 1942 року може відноситися і до мови „Глосарія" написаного в 1949 році і виданого 1974 р. Тому наведемо з Петрова ще одно речення: „Автор прагне суцільної культури мови і так згадки з давнього письменства („слово о полку Ігореві", „Паломництво Данила"), Фолкльор (гагілки, веснянки, колядки і т.д.), античність, поєднан з сучасним словником (телефон, ґраната й т.д.").

Петров назвав поезію Б. Кравцева „культурною й вишуканою", яка „при цьому всьому залишається живою й творчою".

Д-р Володимр Бірґак, дякуючи поетові за збірку „Під чужими зорями", писав йому: „Ваші вірші красні „Великдень у Римі" мені дуже подобався (цей цикл хвалив Петров — Л. Л.), але у всіх ваших віршах таки забагато туги. Це моя особиста думка.

Правда, нинішній час не дає багацько причин до втіх й радости, навпаки — але на речі треба дивитися з п'ятого поверху з усміхом, що речі ще не є гірші, та з вірою, що таки добро переможе над злом. Стан, який ми нині переживаємо, переживали всі народи і вийшли з того, і ми перехворуємося й вийдемо". („Дрогобиччина — земля Івана Франка", Торонто, 1974, ст. 685).

Гр. Шевгук (Юрій Шевельов) написав дві статті про поезію Б. Кравцева в „Українській Трибуні" (Мюнхен, 1949, 20 і 27 березня). Шевчук оцінює цілість поезії Б. Кравцева з приводу появи збірки з вибраними поезіями поета під заг. *„Кораблі"* (1948). В перших двох збірках поета бачив критик „спільні мотиви тогочасного вісниківства: культ сили, здоров'я, лицарськости хоробрих. Нотки українського месіянізму: „і Христос народився на Україні, — твердив поет". В 30-их роках поет „відкриває для себе людину", внутрішній світ якої „не менше цікавий... ніж юнача романтика вичитаного конкістадорства"; „знаходить людську душу: прагнення свободи і боротьби, образ дівчини і мами, Христос звіряче і людське і Боже в людині". Без „пози і контурн, з справжньою ніжністю і людяністю ниже він свої „Строфи".

Гр. Шевчук високо цінив поезію Кравцева: „Минуть покоління, злоба наших днів, забудеться і поезія Богдана Кравцева звучатиме своїми вічними мотивами: мотивами перетворення юнака на мужа, мотивами туги за світлом і незмірно глибокої туги вигнанця за батьківщиною, мотивами нездоланної України, що живе в усьому від шуму віт українських дерев починаючи, але справжня фортеця якої — людські серця".

Говорячи про „поетичну творчість" Кравцева, Шевчук твердить, що вірш в цього поета „перетворюється на музику зіставлення коренів і звуків" і на довід наводить оці рядки:

Руняться зеленню ярою ярiяруна,
Провесінь яр молода — уродливо яриться,
жевріє сонячним жаром, ярує, жахтить —
рястом рясним зарясніє, заграє яриця
слів моїх ярих...

Критик бачить „нагромадження слів і нагнітання звукових хвиль" та, немов боячися закиду з цього приводу на адресу поета, — зараз же додає, що в Кравцевих віршах маємо і „таку ж рясноту, щедрість та багатство образів". Поет молився до Бога, щоб дарував йому „снагу слова". І молитва поетова здійснилася... Шевчук вказує на те, що в Кравцевій поезії ожив „дух і стиль українського барокко". З цього бароккового стилю, твердить Шевчук, виникає поетова „стриманість, його поетична дисципліна". А „звідси йде в Кравцева нахил до канонічних, раз назавжди викутих форм: сонети, олександрини, октави й симетричні строфи".

Шевчук не вірить Петрову, що „Кравців — це Рильський такий, яким він був би, як би дожив до наших днів духово, а не тільки тілесно". Сам Кравців виявив ясно, що було для нього поетичним джерелом і зразком: колядки і гагілки. 25 років тому Шевчук так оцінював творчість поета:

„Скромно, спокійно, без жадної самореклями, самокритично, в суворому доборі і переоцінці створеного поет прийшов до 25-ліття своєї поетичної праці. За ним шлях від запальної юнацької романтики — до мудрости і людяности людини, від шукань стилю і закоханости в слові як такому — до звершення до джерел національно - органічного стилю нашої поезії, до дуже цікавого варіянту українського бароккового стилю в поезії. Це — безперервний і повільний розвиток у глиб, може — вже довершений у стилістичних шуканнях, але безмежно відкритий у напрямі дальшого усвідомлення проблеми Україна і світ, як вона заломлюється в людській — поетовій душі".

Про збірку вибраних поезій *„Кораблі"* писав і *В. Барка* в часописі „Час", що виходив у Фюрті в Німеччині (10 січня, 1949). „Кораблі", ім'ям яких названа збірка, спрямовані „в буйний світ образів, в неодкриті краї, на далекі моря невідомі". Разом з ними йдуть під вітрилами човни: „до островів світлих — за тисячу миль". Барка бачив такі мотиви в поезії Кравцева: побутові, сільські, монастирські — в „рільківянському" (!) вимірі і бойові, а в „Останній осені", на думку Барки, політична лірика „набирає кинджального патосу, з трибунними висловами, похвалами огню і залізу на війні, культом жертвенної крови борців".

Високо оцінює Барка форму Кравцевих поезій: „Версифікаційна техніка автора доведена до ступеня майстерности" (тут рецензент наводить відому нам думку про Рильського й Кравцева, яку відкинув Шевчук). Барці найбільше подобалися вірші з циклу „Із Глосарія" в збірці „Кораблі", вони „доскональні і гарні", деякі мають „своєрідну узорність, як на столітніх вишивках золотисто - жовтою і яскраво зеленою заполоччю". Збірка „Кораблі" пройнята „пориванням до далекого обрію: чи то в юнацькі роки, чи в майбутнє, чи в незнані світи, чи на рідні землі, перебуваючи на чужині".

Та знайшовся критик, який не був вдоволений з деяких поезій Кравцева. *Леонід Полтава* в паризькому часописі „Українець - Час" (11 вересня 1949 р.) нарікав на те, що Б. Кравців „явно наслідував неоклясиків („п'ятірне гроно". Ми бачили, як Барка хвалив вірші із циклу „Із Глосарія", а Полтава називає цей розділ невдалим:

„Маємо в „Кораблях" цілий розділ тяжких, занадто обдуманих віршів з нерозлучними Кастильськими водами, Колхідою, Язоном, Сибіллою, Гелладою і т. п."

(Продовження буде)

ШЛЯХИ ЛІКВІДАЦІЇ СОВЄТСЬКОГО РЕЖИМУ В УКРАЇНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ним, буде примушене віддати владу або у висліді короткої збройної революції, або палатного перевороту.

Така є механіка еволюційної боротьби. На тлі змальованої картини легше з'ясувати місце і ролю революційної тактики у нашій політиці. В сучасних міжнародних обставинах і при нинішній силі пануючого режиму в СССР з революційними методами боротьби ще треба зачекати. Нині кидати бомби і стріляти з револьверів ще передчасно. Відступ від законної боротьби і перехід до насильних фізичних актів в теперішніх умовах збив би з ніг тих, які стоять на еволюційних позиціях, і не поставив би на ноги революції. Це був би шкідливий крок з погляду українських національних інтересів.

Коли прийде час на революцію в СССР і в Україні, вже сказано вище. Для ясности повторім це саме лише іншими словами:

1. Народ можна закликати до збройного виступу проти ворога тоді, коли влада в центрі, в Москві, послабне настільки, що не зможе опанувати революційного вибуху.

2. Сили спротиву будуть такі сильні і так підготовані, що подолають усунути режим і перебрати від нього владу.

3. У революційному зриві візьмуть участь всі народи СССР одночасно. Сепаратні виступи поодиноких народів, (як показав досвід Мадярщини і Чехословаччини) згори засуджені на поразку.

4. Революція мусіла б початися в Росії, або в сателітних державах, а не в Україні, (Лише сателітні держави, як цілість, і Росія можуть з виглядом на успіх у початковій фазі міряти свої сили з режимом).

5. Революція в СССР не може розраховувати на зовнішню сторонню допомогу так довго, аж поки у довших сутичках з ворогом не докаже, що вона спроможна стримати на своїх власних плечах його перший наступ. І аж тоді, а не скорше, Захід або Схід може поспішити з поміччю. Тут можна провести аналогію з Центральною Радою і з Директорією 1917-19 років: Антанта була б допомогла Україні, якщо б наші війська були затримали російського агресора на кордонах України бодай кілька тижнів.

Без здійснення цих 4-ох передумов відповідальний український політик не повинен закликати народ до революції, ми ж бо не хочемо і не потребуємо більше кривавих спалахів, які закінчаться нашою масакрою, ми хочемо перемоги.

Як же ж в цім відношенні маються справи нині? Якщо йдеться про першу передумову, то большевицький режим переживає поважну внутрішню кризу. Він втратив моральне довір'я серед населення і серед народів, що входять в склад СССР. Але одночасно теперішня система ще настільки сильна, що вона може подавити кожну революцію. Партійний, державний, військовий, господарський і поліційний апарати ще діють справно.

Сили ж спротиву, безперечно, найсильніші тепер, ніж в будь який час після війни і великого напруження 1920-их років. Національна свідомість українського й інших народів росте на очах. Незадоволення і с нуючими порядками — велике. Але, — не дурімо себе, — це незадоволення перебуває ще в пасивному стані. Виступають тільки одиниці. Ще нема масових демонстрацій, страйків, протестів, масових підписів під петиціями. Поодинокі збірні виступи вже були в Україні (Дніпропетровськ) і в середньо-азійських республіках, але вони мали місцевий характер. З усього цього ясно, що спротив це не має достатньої кількости організаторів. Виступи поодиноких дисидентів в Україні, Росії, Литві тощо посунули справу милевими кроками вперед, але перед нами ще багато більше роботи.

Третя передумова революції також далека від дійсности. Про координацію боротьби між поодинокими республіками покищо нема що говорити.

В Росії, де для революції найбільше догідні умови, бажання до неї нема. Навіть А. Солженіцин пропонує мирний шлях для переходу влади з рук комуністів в руки некомуністичного, проте авторитарного керівництва, при чому він не виключає, можливости залишити в уряді навіть тих, які є тепер в Політбюрі. Це звучить парадоксально, але одночасно це й наука для нас, як треба включати до боротьби всі сили нації. Ще більші передумови для революції існують в сателітних державах. Маючи свої армії, поліцію, адміністрацію, вони мають з чим виступити. Але, з другого боку, сателітні держави — не колонії. Вони мають забагато свободи і прав, щоб ризикувати ними в одвертому конфлікті з Москвою. Вони йтимуть до повної самостійности крок за кроком, від одного здобутку до другого, аж поки не визріє час революції.

І от з уваги на всі названі причини в часі, який розглядаємо, нам з революцією не прийдеться зустрічатися, тому й наша політика на еміграції мусить знайти своє відповідне спрямування.

Новообрана Крайова Управа Т-ва за Патріярхальний Устрій Помісної УКЦ відбула наради

Шостий Загальний Крайовий Збір Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви, що відбувся 8-го червня ц. р. в Ню Йорку, переобрав на голову Крайової Управи д-ра Мирослава Навроцького та обрав дванадцятичленну Крайову Управу. Дуже відрадне явище це, участь молодих членів в Управі.

На першій нараді новообраної Управи, що відбулася у Філядельфії 16-го червня, розподілено функції, як слідує: д-р Мирослав Навроцький — голова; д-р Леонід Рудницький — перший заступник голови; д-р Ярослав Кривяк — другий заступник голови; д-р Володимир Процюк — секретар; д-р Володимир Бачинський — скарбник; ред. Василь Пасічняк — організаційний референт; Ева Піддубчишин — референт інформації і зовнішніх зв'язків. Члени Управи: інж. Сидір Михайло Тимяк, Оксана Бережницька, Християна Балко, Уляна Курпляк, інж. Володимир Медуха, д-р Ярослав Миндюк. Трагічна ситуація Української Католицької Церкви на рідних землях та її невідрадне положення у діяспорі ставлять перед Товариством важкі завдання. Потреба широко закроєної праці, яка вимагає плянування і послідовність дії на довшу мету, як також готовість на рішучу й швидку акцію у спеціяльних ситуаціях, вимагають доброго організаційного апарату та вмілого розподілу завдань. Із цією метою Крайова Управа плянує створити ряд референтур і комісій з окремими завданнями.

Для зв'язку з українською пресою в діяспорі від Крайової Управи уповноважені є: д-р Зиновій Гіль, д-р Романа Навроцька, ред. Василь Пасічняк, мгр Ева Піддубчишин.

Появилась нова книжка Василя Вериги

Торонто. — У місцевому видавництві „Срібна Сурма" та під фірмою НТШ в Канаді вийшла нова книжка Василя Вериги п.н. „Там де Дністер круто в'ється", з підзаголовком — „Історичний нарис виховно - освітньої політики в Галичині на прикладі учительської семінарії та гімназії в Заліщиках". Видання це складається з передмови Івана Будуровича, післяслова автора, 8-ох розділів, 4-ох додатків, 32-ох ілюстрацій і нараховує 278 сторінок. Обкладинку виконала Люба Верига.

Книжка ця — це джерельна студія про один із важливіших осередків українського шкільництва — учительську семінарію в Заліщиках, з якої вийшли сотні пробудителів українського села, а історія її нерозривно пов'язана з іменем великого патріота, педагога і письменника Осипа Маковея. Книжка „Там де Дністер круто в'ється" — це вислід кількалітньої праці, опертої на всіх доступних і рукописних джерелах, на ряді особистих інтерв'ю та на широкому листуванні.

Мгр Василь Верига, уродженець Заліщик і учень Заліщицької семінарії, відомий активний громадський діяч і довголітній викладач історії України та автор ряду наукових і публіцистичних студій і нарисів українською та англійською мовами. Із них відомі: „Зразковий громадянин та трудівник", з нагоди 75-ліття Степана Паладійчука (1964), „Нарис історії учительської семінарії і гімназії в Заліщиках" (1966) та інших.

Троє Рудницьких у „хто є хто" світової музики

Газета „Есбері Парк Івнінг Прес" з 8-го липня передала новинку: „професор д-р Антін Рудницький, композитор-диригент — піяніст, — і його дружина, Марія Сокіл (Рудницька), прімадонна передових европейських оперових театрів: Чикаго, Опера Ко., обидвоє мешканці Томс Ріверу від 1943 р., як і їх син Роман Рудницький, піяніст - віртуоз і проф. „Дана Скул оф Мюзік" Стейтового Університету, Янгставн, були вибрані до включення в чергове видання „Хто є хто в музиці світу", яке має появитися напротязі найближчої зими в Кембрідж, Англія.

Крім того Роман Рудницький є одним з вибраної групи піяністів включених в „Амерікен Мюзік генд-бук", найповніша книжка про всі ділянки музичних діяльностей в Америці, яка появилася нещодавно.

Н. Н.

У Філядельфії відзначено 48-річчя трагічної смерти головного отамана Симона Петлюри

Товариство Прихильників Української Народної Республіки у Філядельфії кожнорічно в місяці травні відзначує роковини трагічної смерти голови Директорії УНР і головного отамана Армії й Фльоти Української Народної Республіки св. п. Симона Петлюри. Заходами цього Т-ва в неділю 26 травня 1974 р. о год. 12-ій в полудне в церкві св. Покрови о. парох Михайло Борисенко відправив Панахиду за спокій душі головного отамана. Співав парохіяльний хор. Під час Панахиди напереді зі своїми прапорами, стояли представники Об'єднання колишніх Вояків Українців в Америці (ОбВУА) і місцевого Відділу Організації Демократичної Української Молоді (ОДУМ).

Після Панахиди в залі парафії св. Покрови відбулася Жалібна Академія. На сцені, під великим державним гербом, свіжими цвітами прибрано портрет головного Отамана. Академію відкрив і нею керував голова місцевого Т-ва Прихильників УНР інж. Павло Лимаренко, який привітав присутнього на залі настоятеля парафії св. Покрови о. М. Борисенка, запрошеного гостя Генерального Штабу ген.-хор. Петра Самутина та численну публіку. Першою точкою програми було слово ген. П. Самутина, який почавши від народження подав біографію головного Отамана, його студії з першими початками національної свідомости, якого за це почав царський уряд переслідувати. Симон Петлюра, як вояк, отаман, політик і державний муж, в основу будування самостійної української держави, на першому місці ставив потребу власної регулярної армії, без якої створення держави уважав неможливим. Головний Отаман Симон Петлюра поклав основи під створення новітньої української збройної сили, яка під його проводом, як Армія УНР героїчно боролася за волю України та стояла в обороні самостійної Української Народної Республіки, яка одначе з браку об'єднання всіх українців навколо головного отамана Симона Петлюри не могла встояти проти Москви, знову окупувала Україну, а в особі Симона Петлюри бачила таку велику дальшу небезпеку, що вислала за ним до Парижу свого агента, куди головний Отаман емігрував, який 25 травня 1926 р. на вулиці Парижу кількома вистрілами забив найбільшого новітнього полководця України. Був це совєтський агент — комуніст — жид. Оце 48 років минуло від трагічної смерти головного отамана Армії і Фльоти Української Народної Республіки св. п. Симона Петлюри. Ані оцей паризький злочин червоної Москви, ані півстолітня московська протипетлюрівська пропаганда в пресі, на мітінгах, з допомогою фільмів і застрашування не могли затерти великого діла головного отамана Симона Петлюри на Україні. Ім'я Петлюри, дух його Армії живуть у всіх закутинах Москвою поневоленої України і служать дороговказом до безупинної та безпощадної боротьби українського народу проти московської окупації за відновлення Української Народної Республіки.

У дальшій програмі Академії, м. і., з успіхом виступали старші учні школи українознавства при церкві св. Покрови. Федір Миколайчук деклямував вірш Василя Онуфрієнка: „Коли ворог підходить". Марія та Ірена Несени заспівали два дуети „О Боже наш милий" й „Чорнобривки" при фортепіяновому супроводі Лесі Трипупенко. Старший учень Школи Українознавства Михайло Кострицький доброю українською мовою продеклямував поему Володимира Сосюри „Любіть Україну". З підкресленням передав він слова В. Сосюри „Всім серцем любіть Україну свою".

Молода вчителька Школи Українознавства Леся Трипупенко прекрасно деклямувала поему Павла Тичини „Скорбна мати". Оці виступи були доказом, що може виростити Школа Українознавства під добрим проводом.

Далі виступили бандуристи батько інж. Петро Гурський із сином Павлом, які відіграли на бандурах, теж співаючи дві пісні, „Зійшов місяць" (народна пісня) та пісню „Виростеш ти сину", до слів Василя Симоненка. Інж. П. Гурський, відомий диригент оркестри й хору ОДУМ. Опісля проф. Антоніна Лисенко при фортепіяновому супроводі проф. Богдана Перфецького відспівала стрілецькі пісні „Ой впав стрілець" та „Завквітчали дівчатоньки стрілецьку могилу". По закінченні програми Академії присутні відспівали національний гимн.

З нагоди Академії, у 48-му річницю смерти головного отамана Симона Петлюри, Марія та Іван Лось задеклярували пожертву 200 долярів на Державний Центр УНР та Бібліотеку ім. Симона Петлюри в Парижі. Портрет головного Отамана з квітами на сцені приготовила член Управи Т-ва Прихильників УНР Тамара Омелюсік, збірку на Бібліотеку ім. Симона Петлюри в Парижі перевели панове Федір Корсун і С. Чалишев; буфетом зайнялися Марія Лось і Константина Луценко, а при касі була Г. Бондаренко. Окрема подяка належить учителькам Школи Українознавства при церкві св. Покрови у Філядельфії, які підготовили виступи старших учнів на Академії, а теж настоятелеві парохії св. Покрови о. Михайлові Борисенкові, який опікується Школою Українознавства при своїй парохії.

Микола Вайда, - прес. реф.

Московську канонаду чути в Японії

Токіо. — „Красная звезда", орган совєтської армії, в довжелезній статті зробила формальний закид Японії, що японський уряд ще й досі не зліквідував американських воєнних баз на острові Окінаві. Причиною до виступу „Красной Звезди" проти Японії була японська вимога, щоб Совєтський Союз заперестав воєнні маневри морської і повітряної фльоти на японських водах. Міністерство закордонних справ в Токіо заявило совєтському амбасадорові, що звернеться в тій справі до Об'єднаних Націй, якщо воєнна морська фльота СССР не заперестане бомбардувати побережжя Японії. Канонаду совєтської тяжкої артилерії і розрив бомб чути у великій частині країни і ця дуже часта стрільба перешкоджає японцям займатися мирним життям і головно спокійно риболовити на прибережних водах.

Не маючи іншого аргументу для оправдання, Москва накинулась з лайкою на Японію, кажучи, що якби не американські бази в Окінаві, які згідно з договорами вже давно повинні звідтам зникнути, Совєтському Союзові не потрібно було б вдержувати на прибережних водах Японії своєї великої морської фльоти.

В тому відношенні, пише американська преса, позиції СССР різняться із становищем Китайської Народної Республіки, яка думає, що присутність американської фльоти на Тихому океані і Окінаві обов'язкова, бо вона вдержує балянс сили в цьому важливому стратегічному обширі.

ЗСА плянують підписати договір про співпрацю з Індією

Вашингтон. — Амбасадор Індії в ЗСА Т.Н. Каул поінформував, що у вересні ц.р. державний секретар ЗСА Г. Кіссінджер відвідає Індію і при цій нагоді між ЗСА та Індією буде підписано договір про співробітництво на полі науки, технології, освіти, культури, а також торгівлі. Ця вістка вказує на поправу на відтинку американсько - індійських взаємин.

У Франції уряд започаткував далекойдучі реформи

Париж. — Новий французький уряд президента В. Жіскара д'Естана зосереджує свої зусилля на переведенні господарських реформ, які мали б поліпшити економічну ситуацію у Франції, а в першій мірі причинитися до якщо не припинення, то принаймні зменшення інфляції. Серед заповіджених реформ є плян ліквідувати у Франції монополію державної системи радіової системи та телебачення. Згідно з цим пляном передбачено утворення шести державних окремих радіо - телевізійних компаній, які мали б змогу конкурувати зі собою, що позитивно позначилося б на якості їхньої продукції.

Центральна Розвідча Аґенція повідомила, що совєтський мілітарний бюджет тепер перевищує бюджет ЗСА

Вашингтон. — Центральна Розвідча Аґенція інформує, що протягом останніх кількох років Москва тепер видає на військові цілі більше, ніж видає Америка. Від кінця 1950-их років до 1970 року ЗСА видавали більше на державну оборону ніж Совєтський Союз, але від 1970 року совєтські видатки дещо перевищують видатки Америки. До цього спричинилися два фактори, а саме, що від 1960 року совєтський військовий бюджет зростав річно на 3 відсотки, а американські видатки на оборонні цілі порівняно зменшувалися, особливо від часу, коли з Південного В'єтнаму відкликано американських вояків. Цей звіт був представлений Конґресові минулого квітня директором Центральної Розвідчої Аґенції Віллямом Колбі, а оприлюднений минулого тижня сенатором Віллямом Проксмаєром із Вісконсину. Сенатор Проксмаєр заявив, що 3-відсотковий річний зріст в мілітарному бюджеті Совєтського Союзу є „поміркований" і що це заперечує твердження деяких службовців Пентаґону, що Совєтський Союз незабаром буде мілітарно сильніший від ЗСА. У своєму звіті директор Колбі інформував, що із загального національного прибутку Совєтського Союзу від 6 до 10 відсотків призначується на військові цілі. За останніх два роки американські видатки на оборонні цілі виносили коло 6 відсотків національного прибутку. Колбі також поінформував, що хоча Москва твердить, що в 1974 році оборонні видатки СССР повинні зменшитися, то насправді ці видатки напевно зростуть, а повідомлення про зменшення є тільки пропаґандою. Директор Центральної Розвідчої Аґенції також зазначував, що Совєтський Союз технологічно ще дуже позаду Америки. Він також признав, що для „Сі-Ай-Ей" не пощастило зібрати точних інформацій про мілітарні видатки комуністичного Китаю.

У Портуґалії сформовано новий уряд

Лісбона. — Тут остаточно вдалося сформувати новий уряд під проводом полк. Васкоса дос Сантоса Ґонсальвеса, до якого увійшло аж сім військовиків, що запевняє військовій хунті повну контролю над державними справами. До уряду входять представники політичних партій, але всі вони займають другорядні позиції. Генеральний секретар Компартії Портуґалії Алваро Кунгаль входять до уряду, але тільки як міністер без окремого призначення. У попередньому уряді він був міністром праці. Соціялістичний лідер Маріо Соарес остався на пості міністра закордонних справ, а інший соціяліст Сальґадо Зенга є міністром справедливости. Народні демократи мають один міністерський портфель, але без окремого призначення. Міністром економіки став центрист Руї Вілар. Заступником прем'єр - міністра, а також міністрами внутрішніх справ, оборони, праці, інформації — є члени військової хунти.

Мистецькі імпрези на Союзівці . . .

(Закінчення зі стор. 1-ої)

яких А. Дидик привітала під час концерту, був головний предсідник УНСоюзу Й. Лисогір з дружиною. Тепло вітала Союзівку групу відвідувачів з околиць Вілкс Беррі, Па., в числі понад 80 осіб, які прибули тут на одноденну прогульку двома автобусами. Екскурзію зорґанізувало новозасноване жіноче товариство при українській католицькій парафії св. Володимира в Едвардсвіл, Па., під проводом п-ні Анни Воленської. Майже половина прогульковців — це союзівці, під проводом своїх секретарів — Василя Стефурина (Від. 169), п-ні Катерини Лукач (Від. 282), п-і Марти Турчин (Від. 278) та Василя Валіґуна (Від. 99). Після концерту відбулася забава під зоряним небом на терасі павільйону „Веселка" до музики оркестри „Нова" Александра Мартиновича.

В неділю, 21-го липня, відбулась виставка акварель-маляра Богдана Титли, яку відвідали численні гості. У вечірніх годинах Б. Титла продемонстрував властивості акварельної техніки для для гостей і відвідувачів Союзівки.

Понад 500 любителів спорту—відбиванки — приглядались фінальним розгривкам в неділю по полудні, що закінчили цей четвертий річний міжнародний трійковий турнір. Переможцем вийшла дружина „Єд-Єйр" ,в складі Ю. Візоґоров, Р. Новаківський, П. Креґер, після завзятої три-сетівки, над дружиною „Дукля" в сладі О. Попович, Дусан Мадар, Айн Ляссі, вислідом 4-11, 12-10, 14-12. Нагороди Союзівки вручили фіналістам пп. Й. Лисогір та В. Квас, управитель Союзівки.

Наступний „вікенд" на Союзівці заповідається рівнож багатолюдно. Суботню концертову програму приготовляють працівники Союзівки в рямцях гумористичної ревії „Нема то, як на Союзівці". До танців під час забави приграватиме — на зміну — оркестра Союзівки під керівництвом В. Добущака. Недільна мистецько - культурна програма буде присвячена І. Керницькому (Ікерові), з нагоди недавної появи його книжки „Будні і неділя". В рамцях програми виступить артист - маляр - карикатурист Е. Козак (ЕКО).

Особливою атракцією дня буде мистецька виставка олій артиста - маляра Любослава Гуцалюка, одного з найбільш видатних та творчих українських малярів Америки.

Юридична комісія . . .

(Закінчення зі стор. 1-ої)

закони були додержані. Йому також закидають, що поніжував президентуру ЗСА неплаченням податків і вживанням публічних фондів на поліпшення своїх приватних хат.

Між оскарженнями, переданими Комісії адвокатом Дором, багато місця присвячено твердженню, що президент Ніксон зразу після влому до головної квартири Крайового Комітету Демократичної партії включився в спроби затаїти цю Вотерґейтську аферу та що ці спроби продовжуються й досі. Натомість адвокат Білого Дому Джеймс Сент Клер, виступаючи перед Юридичною комісією минулого тижня, твердив, що президент Ніксон не був причетний до жадних спроб затаїти Вотерґейт та що нема жадних конкретних доказів, що Президент поповнив будь-який злочин, за який міг би бути формально обвинувачений Палатою Репрезентантів. Сент Клер також передав Комісії 151-сторінковий документ, який підсумовує становище Білого Дому.

Пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер минулої п'ятниці закинув адвокатам Юридичної комісії, що вони та деякі „радикальні" члени Комісії стараються вчинити над Президентом нелеґальну розправу („кенґуру корт") та твердив, що адвокат Дор не мав конституційного права представляти для Комісії 29 можливих оскаржень, бо він не є вибраний службовець, а його призначив голова Юридичної комісії. Пресовий секретар також гостро заатакував тих членів Комісії, які, на думку Зіґлера, підходять до цілої справи „імпічменту" з партійним упередженням та стараються несправедливо засудити президента Ніксона маніпуляцією публічної опінії. Зіґлер, подібно як адвокат Сент Клер, заявив, що нема жадних доказів, що Президент поповнив будь-який злочин, за який міг би бути формально обвинувачений.

МАРІЯ І MARIA

(Закінчення зі стор. 1-ої)

не випити по шклянці легкого „порту".

— Ото сидять у трущобах, на Мангетені, в небезпечних районах коло мостів на Брукліні, сидять серед убивств, а сюди не йдуть. Тут ми можемо творити більшість, тут уже лунає, і може голосно залунати українська мова так само, як тепер еспанська чи англійська. Тут і сліду немає найменшої дискримінації. І діти чули б українське та вчилися б. Як буде жаль, коли українці не використають цієї прекрасної нагоди в прекрасному будинку! Гляньте вниз, на оті молоді дерева: дивлюсь на них і бачу українських дітей і молодь — їй місце тут, а не в закапелках, чи далеких безлюдних поселеннях серед самої англійщини.

— Скільки ви платите за помешкання?

— Цей апартамент коштує 159 долярів, а я плачу, як пенсіонер лише 99. Решту доплачує стейт, бо рівень моєї пенсії нижчий вимаганого стандарту. Тут можуть поселюватися наші люди і з інших стейтів, це також цілком можливе.

У кутку великої кімнати стоїть письмовий столик, біля нього — великий пакунок. То рахунки „Книгоспілки". Збоку шафа з книжками, їх багато, вони різномовні, та українські переважають. Барвисті квіти прикрашують помешкання. Тихо шумить повітряне охолодження. За вікнами починають з'являтися перші вечірні вогні.

Час прощатись. Не всіх можна застати вдома — зустрінемося з ними, багатьма й цікавими, при іншій нагоді, в іншому репортажі.

— □ —

а

Біля виходу стрункими лавами вишикувались поштові скриньки. За дверима до вестибюлю — списки мешканців, пристрій для користування внутрішнім телефоном. В одній колонці читаю: С. Смотрич, Е. Робертс, Б. Мартінез, Б. Висоцька, М. Маррено, В. Єнсен, Р. Классен, І. Газдовіч, С. Магмуд, Д. Лисько, Р. Пант та інші, і навіть Антоні Флин (на жаль, не Ерол Флин!)

Люди з різних кінців земної кулі — під одним дахом. Самі, добровільно, вони творять модель розумного й дружнього співжиття. Може статись якесь непорозуміння. Взагалі ж, наша приказка вчить, що „в сім'ї не без виродка", але це вийняток, та й його ще не було.

„Полус Гук" вітає всіх, а українці, мешканці цього великого модерного дому, вітаючи всіх, закликають своїх людей до рідного гурту, знаючи, що громада — великий чоловік.

І Америка закликає, в турботі про своїх громадян: єднайтеся в етнічних спільнотах, хай ваші діти знають не одну англійську, а кілька різних мов; хай ваша культура розвивається, бо так ми всі збагачуємось; хай ваша національна спільнота подасть зразок співжиття між вільними і рівними!

— □ —

У справах помешкань у домі „Полус Гук Тавер" число 100 Монтґомері стрит в Джерзі Сіті пишіть українською, англійською, еспанською, польською мовами на адресу:

Pauls Hook Tower
100 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Або зверніться в цій справі безпосередньо до Українського Народного Союзу. Не в одному він допоміг тисячам — допоможе і вам. Відкладання означатиме прогаяти добру нагоду.

Нехай її не змарнують ні Марія, ні Maria!

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ВІСТКИ УСТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

Легко-атлетичні першенства УСЦАК-у на оселі СУМА в Елленвіллі

У днях 24-25 серпня на оселі СУМА в Елленвіллі, відбудуться цьогорічні легко-атлетичні першості УСЦАК-у, в яких організатори сподіються, візьме участь рекордове число нашої молоді, що вправляє цю ділянку спорту.

Дня 17-го липня в домі УСТ „Ч. Січ" мали відбутися наради в справі цих ігрищ, в яких візьмуть участь уповноважені представники УСЦАК-у і члени Гол. Управи СУМА.

Спортова Школа УСТ „Чорноморська Січ"

Управа Спортової Школи „Ч. Січі", залишила в резерві деяку кількість місць для цих учасників, що з різних причин запізнилися із своєю реєстрацією. Ці юначки й юнаки можуть ще присилати реєстраційні форми до 24-го липня ц. р.

Минулого тижня до інструкторського складу в ділянці копаного м'яча, Управа Школи прийняла відомого кол. футболіста „бомбардира" УСО „Тризуба" Філядельфія, Михайла Ногу, який виконуватиме обов'язки інструктора на протязі 3-ох тижнів школи. Пост коменданта табору хлопців зайняв молодий спортовець „Ч. Січі" — тенісист — С. Федоровський, він теж буде асистентом інструктора тенісу. Василь Матіяш, діловий головний опікун Школи в минулих 4-ох роках, під сучасну пору менаджер І-ої футбольної дружини, в цьогорічній Управі Школи виконуватиме важливі обов'язки господаря.

Трійковий відбиванковий турнір на оселі „Верховина"

Згідно з календарем діяльности чоловічого відбиванкового активу, кілька трійок „Ч. Січі" візьмуть участь у великому Українському Відбиванковому Турнірі-трійок, що відбудеться на відбиванкових кортах оселі „Верховина" в днях 7-8 вересня ц. р. Тиждень після цього турніру, ввесь актив чоловічої секції відбиванки „Ч. Січі" розпічне свої нормальні тренінги, у закритій залі, для підготови до черговою сезону в Американській Відбиванковій Асоціяції.

Друкується Альманах УСТ „Чорноморська Січ"

Вже закінчується підготова до видання Альманаху „Ч. Січ, що появиться з нагоди 50-річного Ювілею Т-ва. У цьому ж Ювілейному виданні, разом будуть надруковані матеріяли органу УСТ „Ч. Січ", спортового журналу „Наш Спорт" ч. 11. Організації, товариства, професіоналісти і підприємці, що бажають вмістити свої привіти, чи оголошення, можуть їх вислати на вказану, на формулярах адресу до 1-го серпня ц. р.

О. Твардовський

ПОНАД МІЛЬЙОН АНГЛІЙЦІВ ПЛЯНУЄ ВИХАТИ З ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Лондон. — Газета „Івнінґ стандард" інформує, що згідно з переведеним обслідуванням на терені Великабританії понад один мільйон англійців плянує покинути свою країну та емігрувати в інші країни. Причина такого наставлення — економічні труднощі Великобританії, інфляція, ріст цін на товарі широкого споживання та на побутові послуги.

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 29-го ЛИПНЯ до 10-го СЕРПНЯ „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації ПЕРЕД ТІЄЮ ДВОТИЖНЕВОЮ ПЕРЕРВОЮ.

7153. ТАРЗАН. Тарзан обмірковує ситуацію

Плян Іта вдалий... Його стрілу знайдено...

Кут стріли вказує, що вона була вистрілена з тієї місцевости...

— Траєкторія доказує, що вона прилетіла з досить високого пункту між цими скелями!

Але чому стріла?.. Хіба, що вони в клопоті?!